

Arrest

**nr. 59 330 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 17 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en advocaat K. HENDRICKX en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2006 een asielverzoek in, waarbij hij verklaarde op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Daar verzoeker een niet-begeleide minderjarige was werd mevrouw [A. V. D. P.] hem op 31 augustus 2006 als voogd toegewezen.

1.3. Op 22 september 2006 stelde de voogd van verzoeker dat verzoeker afstand wenste te doen van zijn asielverzoek.

1.4. Op 22 september 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tevens de beslissing tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging aan de voogd van verzoeker.

1.5. Verzoeker werd op 28 juli 2008 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 13 oktober 2008. Deze aankomstverklaring werd verlengd tot respectievelijk 22 januari 2009 en 22 april 2009.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 15 april 2009 verzoeker te machtigen tot een verblijf in het Rijk tot 22 april 2010. Aan verzoeker en diens toenmalige voogd werden tevens de voorwaarden meegedeeld waaraan diende voldaan te worden om een eventuele verlenging van deze verblijfsmachtiging te verkrijgen.

1.7. Via een op 1 april 2010 gedateerde brief verzocht verzoeker om een verlenging van zijn verblijfsmachtiging.

1.8. Op 17 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker, die ondertussen meerderjarig was geworden, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Gelet op artikel 13 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde [G., J.] [...], onderdaan van Albanië, [...]

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art. 9 (9BIS) en art. 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verdere verlenging van zijn tijdelijk verblijf werden geformuleerd in onze vorige instructies dd. 15/04/2009:

- ofwel aantonen dat hij is ingeschreven als voltijdse leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling met daarbij het bewijs van zijn bestaansmiddelen (“soit démontrer qu’il/elle est inscrit(e) à temps plein comme étudiant(e) ou apprenti(e) dans une institution d’enseignement reconnue, en fournissant la preuve de moyens de subsistance;”)

- ofwel aantonen dat hij werk heeft door een arbeidskaart C, B, of A alsook een werkgeversattest voor te leggen (“soit démontrer avoir un emploi (en produisant un permis de travail C, B ou A ainsi que l’attestation de l’employeur).

Overwegende dat betrokkene een attest van regelmatige leverbijwoning voorlegt dd. 05/01/2010 als leerling in het deeltijds beroepssecundair onderwijs (centrum deeltijds onderwijs – KTA 2 – Hasselt) voor het schooljaar 2009 – 2010. Uit de rapporten blijkt dat de betrokkene vaak onwettig afwezig is (9 dagen). Het advies van de klassenraad luidt: “Indien je na de paasvakantie nog steeds zonder werk zit, dan zijn wij genooddaakt om je uit te schrijven!”. Verder staat te lezen als commentaar bij de attitude van betrokkene: “Veel te vaak afwezig, is enkel hier op school voor zijn papieren. Wil geen werk en zoekt er ook geen”. Het betreft bovendien een deeltijdse inschrijving als leerling in de opleiding keukenhulp. De bedoeling is dat de leerling ook deeltijds werkt, maar betrokkene legt geen arbeidskaart voor of werkgeversattest. Hij legt bij gebrek aan bestaansmiddelen een attest voor van het CPAS te Luik dd. 21/04/10 met de melding dat hij leefloon geniet sinds 16/12/09. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art. 13§3, tweede lid van de wet – de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten

evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovaakse, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde procedure is kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan zijn vraag om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel als volgt toe:

"Dat de bestreden beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing van bestuurshandeling uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft n.a.v. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, 1, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Migratie- en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

[...] De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing dd 17.11.2010, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

[...]

Dat verzoeker [met de motivering in de bestreden beslissing] niet akkoord kan gaan. Dat verzoeker stelt wel degelijk zeer werkwilbig te zijn. Hij verwijst hiervoor naar de verschillende opleidingen die hij sinds 2008 gevolgd heeft en de arbeidscontracten die hij afgesloten heeft. Zo was verzoeker in het Centrum Deeltijds Onderwijs Don Bosco Woluwe ingeschreven voor het schooljaar 2008- 2009 en was verzoeker

deeltijds in dienst vanaf 26/01/2009 als logistiek medewerker bij Centrum Ganspoel vzw. Op 27/11/2008 ondertekende verzoeker een leerovereenkomst met D&D Isoltechnics voor een periode van 24 maanden, beginnende op 01/12/2008 en die eindigde op 30/11/2010. Op 05/10/2009 ondertekende verzoeker een opleidingsovereenkomst waarbij verzoeker een opleidingservaring genoot bij Dienstencentrum De Zeyp te Ganshoren. De desbetreffende contracten worden in bijlage toegevoegd.

Aangezien verzoeker gevraagd werd enkel het inschrijvingsbewijs van zijn laatste school neer te leggen, legde verzoeker enkel het attest van regelmatige lesbijwoning als leerling in het deeltijds beroepssecundair onderwijs neer dd. 05/01/2010. Aangezien verzoeker geen stageplaats gevonden had, werd hij uitgeschreven. Verzoeker wenst dienaangaande te verduidelijken dat het feit dat hij geen werk vond, zeker niet te maken heeft met het feit dat hij niet werkwilbig zou zijn. De problemen die verzoeker ondervond met het vinden van werk hadden ondermeer te maken met het feit dat hij slechts een tijdelijk verblijfsrecht had en zijn verblijfskaart maar geldig was tot 22.04.2010. Andere problemen die verzoeker ondervond met het zoeken naar werk hadden te maken met taalproblemen. Verzoeker spreekt al zeer goed Nederlands, maar vaak kwam verzoeker interessante vacatures tegen waarvoor hij echter ook het Frans diende te beheersen. Dat men niet kan verwachten van verzoeker dat hij in die korte tijdspanne dat hij in België verblijft, zowel het Nederlands en het Frans al perfect beheerst. Dat verzoeker op dit ogenblik bezig is met Frans te leren.

Dat er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de totale integratie van verzoeker, zijn bereidheid bij te leren en werk te vinden en de algemene economische malaise.

Dat er in de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging wordt gemaakt tussen de familiale en sociale situatie van verzoeker. Zo heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in ons land mevrouw [G. J.], [...], van Belgische nationaliteit, leren kennen. Het klikte onmiddellijk tussen beiden. Zij hebben nu anderhalf jaar een relatie en sinds ongeveer zeven maanden wonen zij samen in Sint-Pieters Leeuw, samen met het gezin van zijn vriendin. Beiden groeiden in die tijd erg naar elkaar toe en hebben een stabiele relatie samen. Ook heeft verzoeker een zeer goed relatie met de overige gezinsleden van zijn vriendin.

Dat het onredelijk zou zijn van verzoeker te verwachten dit alles achter te laten en te moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat artikel 8 EVRM niet alleen het familieleven in de strikte zin van het woord beschermt, maar ook het privéleven en zich dus niet beperkt tot bloedverwanten.

De Raad van State heeft zich hierover reeds verschillende keren uitgesproken:

« le paragraphe 1er de l'art. 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ne garantit pas seulement la vie familiale, ainsi que paraît l'y réduire la partie adverse, mais protège aussi le droit au respect de la vie privée; ce droit couvre un domaine d'application large, qui comprend notamment les rapports humains que l'individu est appelé à nouer avec autrui; qu'il résulte que la partie adverse, en s'étant dispensé d'examiner les raisons culturelles et affectives et les liens personnels d'amitié qui pourraient justifier l'examen par la Belgique de la demande d'asile du requérant, n'a pas statué en prenant en compte toutes les circonstances de l'espèce, et n'a pas motivé adéquatement sa décision. ». (C.E. 6/12/2000 ,n°101.547.)

« L'art. 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme protège, non seulement le droit au respect de la vie familiale, mais également le droit au respect de la vie privée: que cette dernière comporte le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité. » (C.E.n°81.931 du 27 juillet 1999.)

In dezelfde zin zie: R.v.S 7/01/1998, n° 70.538; R.v.S. 11/02/1999, n° 78.711 ;R.v.S. 7/11/2001, n° 100.587; R.v.S. 19/12/2001, n° 91.709; R.v.S. 04/03/2002, n° 104280; R.v.S.21/09/2001, n° 99.031 ; R.v.S. 27/09/2002, n°110735.

Dat uitzonderingen op artikel 8 EVRM enkel mogelijk zijn indien dit noodzakelijk is voor een democratische samenleving. Dat dit in casu geenszins is aangetoond.

Dat de door de Minister gegeven beslissing niet gedragen wordt door de feiten van de zaak. Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verzoeker werd 15 april 2009 gemachtigd om tijdelijk op Belgisch grondgebied te verblijven. Aan de verlenging van zijn tijdelijk verblijf waren voorwaarden gekoppeld: ofwel aantonen dat hij is ingeschreven als voltijdse leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling met daarbij het bewijs van zijn bestaansmiddelen, ofwel aantonen dat hij werk heeft door een arbeidskaart C, B, of A alsook een werkgeversattest voor te leggen.

Verzoeker heeft een attest van regelmatige lesbijwoning voorgelegd, d.d. 5 januari 2010, als leerling in het deeltijds beroepssecundair onderwijs voor het schooljaar 2009-2010. Verzoeker blijkt eerst en vooral 9 dagen onwettig afwezig te zijn geweest. Hij blijkt ook duidelijk een attitudeprobleem te hebben. Hij is deeltijds ingeschreven als leerling in de opleiding keukenhulp, maar hij werkte volgens de klassenraad niet. De klassenraad verwittigde verzoeker dan ook dat indien hij na de paasvakantie geen werk zou hebben, hij zou worden uitgeschreven.

Verzoeker ontkent niet dat hij in het kader van zijn opleiding niet minstens deeltijds gewerkt heeft. Hij beaamt zelfs dat hij werd uitgeschreven, net omdat hij geen stageplaats heeft gevonden in het kader van zijn deeltijdse opleiding. Het is verwerende partij dan ook niet duidelijk waarom verzoeker van mening is dat de beslissing foutief gemotiveerd zou zijn. Verzoeker zoekt excuses voor het niet werken in de economische malaise, echter dit doet geen afbreuk aan de voorwaarden die aan zijn verblijf gekoppeld zijn, en die hem van meet af aan duidelijk waren. Verzoeker brengt ook geen verweer aan tegen het verwijt dat hij blijkbaar een attitudeprobleem zou hebben, dat hij veel te vaak afwezig is, dat hij enkel naar school komt voor zijn papieren en dat hij geen werk wil en er geen zoekt. Dit zijn nochtans verklaringen die zijn opgetekend door de klassenraad, en die belastend zijn voor verzoeker, zeker wanneer het resultaat klaarblijkelijk is dat hij effectief niet gewerkt heeft.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker aan dit onderdeel van de beslissing totaal voorbij gaat. Het staat dan ook vast dat verzoeker in deze periode niet gewerkt heeft.

Verwerende partij merkt in de rand ook op dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd dat hij heden nog zou ingeschreven zijn als voltijdse leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling.

Verzoeker kan ook niet ontkennen dat hij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Zulke verklaringen zouden trouwens ook niet kloppen met het feit dat hij sinds 16 december 2009 een leefloon geniet. Ook aan dit element gaat verzoeker totaal voorbij.

Nu vast staat dat verzoeker niet meer is ingeschreven als een voltijdse leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling, en hij geen eigen bestaansmiddelen heeft, en/of dat verzoeker bovendien niet kan bewijzen dat hij werk heeft door een arbeidskaart C, B of A voor te leggen, alsook een werkgeversattest, werd terecht geconcludeerd dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf.

Verzoeker bekritiseert de beslissing, maar heeft een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 161.401, 2 februari 2001; R.v.St., nr. 161.411, 2 februari 2001). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker werpt een schending op van artikel 8 EVRM. Nochtans vallen gewone sociale relaties niet onder de bescherming van dit verdragsartikel.

De bescherming van artikel 8 EVRM is ook niet absoluut. Verzoeker wist welke voorwaarden hij moest vervullen om een verlenging te bekomen van zijn tijdelijk verblijf. Nu vaststaat dat hij deze niet kan invullen, werd terecht een einde gemaakt aan zijn tijdelijk verblijfsrecht. Verzoeker zal dus het land moeten verlaten, maar heeft steeds de mogelijkheid om terug te keren van zodra hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten in ons land. Verzoeker heeft niet duidelijk gemaakt dat dit onmogelijk is, of onredelijk veel tijd in beslag zou nemen."

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven

aangeeft op grond waarvan deze beslissing werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 13, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aangegeven dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden die werden gesteld voor een verlenging van zijn verblijfsmachtiging nu hij heeft nagelaten aan te tonen dat hij ofwel is ingeschreven als voltijdse leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling met het bewijs van zijn bestaansmiddelen ofwel, door middel van de voorlegging van een arbeidskaart A, B of C en een werkgeversattest, dat hij werk heeft. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte stukken niet toereikend zijn. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing is gebaseerd en stelt hem in de mogelijkheid zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken uit te putten. Er dient bijgevolg te worden besloten dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan verder niet nuttig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet, nu deze bepaling betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen en de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is. Om dezelfde reden is de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie niet dienstig.

3.3.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing “*onjuist*” of “*gebrekkelig*” is en hij de inhoud van de bestreden beslissing bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 15 april 2009 besliste om verzoeker te machtigen tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, met name tot 22 april 2010. In deze beslissing gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tevens aan dat de verblijfsmachtiging verlengd zou worden indien verzoeker:

- ofwel aantoonde dat hij was ingeschreven als voltijds leerling of stagiair in een erkende onderwijsinstelling, met het bewijs van bestaansmiddelen
- ofwel aantoonde, door middel van de voorlegging van een arbeidskaart A, B of C en een werkgeversattest, dat hij tewerkgesteld was.

Verzoeker werd op 4 mei 2009 in kennis gesteld van voormelde beslissing.

Bij brief gedateerd op 1 april 2010 verzocht verzoeker om zijn tijdelijke verblijfstitel te verlengen. Verzoeker maakte hiertoe aan verweerder volgende documenten over:

- een attest van het OCMW van Luik gedateerd op 21 april 2010 waarin wordt gesteld dat hij sinds 16 december 2009 financiële steun geniet;
- een attest van regelmatige lesbijwoning gedateerd op 5 januari 2010 voor het schooljaar 2009-2010 waaruit blijkt dat verzoeker deeltijds onderwijs volgt;
- een rapport voor het schooljaar 2009-2010 van de opleiding ‘keukenhulp’ van het ‘Centrum Deeltijds Onderwijs /KTA2-Hasselt’, waarin wordt aangegeven dat verzoeker 22 halve dagen afwezig was waarvan 9 ongewettigd en waarin onder meer wordt gesteld “*Veel te vaak afwezig, is enkel hier op school voor zijn papieren. Wil geen werk en zoekt er ook geen. Ook tijdens de lessen probeert hij van het werk weg te lopen.*” en “*Indien je na de paasvakantie nog steeds zonder werk zit, dan zijn we genoodzaakt om je uit te schrijven!*”.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker – door middel van de door hem voorgelegde stukken – niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden gesteld voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Er wordt benadrukt dat hij slechts als deeltijds student is ingeschreven en niet aantoonbaar dat hij deeltijds werkt, zoals nochtans de bedoeling is in het kader van de door hem gevolgde opleiding. Tevens wordt uiteengezet dat verzoeker geen arbeidskaart of een werkgeversattest voorlegde en hij ter staving van zijn bestaansmiddelen slechts een attest aanbracht waaruit blijkt dat hij financiële steun geniet. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en dat voormelde beoordeling door het bestuur noch kennelijk onredelijk noch onwettig is.

Verzoeker kan daarnaast niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat hem enkel werd verzocht *“het inschrijvingsbewijs van zijn laatste school neer te leggen”*, nu – zoals hoger reeds werd vastgesteld – verzoeker op 4 mei 2009 in kennis werd gesteld van de precieze voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om een verlenging van zijn verblijfsmachtiging te krijgen.

Verzoeker poogt voorts te verklaren waarom hij de gestelde vereisten niet kon vervullen, doch weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij effectief niet aan de opgelegde voorwaarden voldeed.

Ook door te stellen dat hij wenst werk te vinden, dat hij geïntegreerd is en bereid is om bij te leren en hiertoe een aantal stavingsstukken aanbrengt toont verzoeker niet aan dat verweerder verkeerd oordeelde dat hij niet voldeed aan de voorwaarden die werden geformuleerd voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. De Raad merkt tevens op dat verweerder geen rekening kon houden met de overtuigingsstukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, nu niet blijkt dat verzoeker deze ter kennis bracht aan verweerder alvorens deze de bestreden beslissing nam.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing maar toont niet aan dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet kan op basis van de uiteenzetting van verzoeker niet worden vastgesteld.

3.3.3. Verzoeker lijkt verder tevens een schending aan te voeren van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats nagegaan te worden of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is niet betwist dat verzoeker sedert enkele maanden een relatie heeft met een Belgische vrouw en dat hij inwoont bij het gezin van zijn vriendin. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft.

Vervolgens dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of gezinsleven. Hiertoe dient geverifieerd te worden of de aanvraag van een vreemdeling om tot een

verblijf te worden toegelaten of gemachtigd werd afgewezen of het daarentegen gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op zich geen einde stelt aan een bestaand verblijf, verzoekers tijdelijke verblijfsmachtiging was immers slechts geldig tot 22 april 2010 en in de bestreden beslissing wordt louter vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een (nieuwe) verblijfsmachtiging daar hij niet voldoet aan de hiertoe gestelde voorwaarden. Verzoeker wist bovendien dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien hij naliet het bewijs aan te brengen dat hij voldeed aan de door verweerder gestelde voorwaarden die hem reeds op 4 mei 2009 werden meegedeeld. In voorliggende zaak kan dus niet besloten worden dat er sprake is van een inmenging en dient geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM te geschieden (cf. EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Wel moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Teneinde de omvang van de positieve verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Er dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn uiteenzetting niet aantoonde dat er ernstige belemmeringen zijn die hem verhinderen om met zijn partner in zijn land van herkomst of elders te verblijven of zijn relaties met andere personen in België vanuit het buitenland te onderhouden. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). De bestreden beslissing verhindert bovendien ook niet dat hij een verblijfsaanvraag indient in functie van zijn vriendin indien hij een verdere relatie met haar wenst uit te bouwen. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK